

auli ljubljanskog teološkog fakulteta pod njegovim mozaikom sv. Ćirila i Metoda gdje je njegov prijatelj pom. biskup Lenič održao bogoslužje riječi, a sutradan je pogreb vodio i uz druge govorio nadbiskup Pogačnik. R. i. p!

M. K.

O. STANKO VIDIĆ

Iznenadila me njegova smrt. Znao sam da je bolovao od rana na nogama. Trpio je od progresivne atrofije u hodanju, a umro je iznenađujuće brzo od galopantnog raka u crijevima. Živio je 79. g. i 126 dana.

Po godinama bili smo vršnjaci. Gimnaziju smo svršili u Sinju, filozofiju u Zaostrogu, teologiju u Makarskoj. Po godinu dana smo bili prefekti u sjemeništu. Dvije tri god. suplenti na gimnaziji i naši su nas starješine odredili iste godine za sveučilišni studij. God. 1923. u isti smo se rujanski dan ukrkali u Splitu na parobrod za Mletke gdje su nas dočekali naši profesori. oo. Eterović i G. Cvitanović. Drugi dan nas je odveo na kolodvor o. Eterović. Uzeo nam putne karte za Milan, a ukrcao nas u ekspresni vlak za Trident! Morali smo se na prvoj stanici iskrcati i čekati drugi vlak. I mjesto u 19 s. prispjeli smo u Milan u ponoć!

Blgp. o. Stanko ostao je u Milanu 2-3 dana. Kad je pošao otpratio sam ga na kolodvor. Otputovao je u Friebourg, u Švicarsku da se upiše na fakultet prirodnih znanosti, a ja sam ostao u Milanu i upisao se na Kat. Univerzi Srca Isusova u filozofsko-literarni fakultet. Nakon 4 godine obojica smo apsolvirali i doktorirali: on iz prirodnih znanosti a ja iz povijesti skolastične filozofije. Škol. god. 1927-28 vratili smo se u Sinj gdje smo bez prekida bili nastavnici na našoj Klasičnoj gimnaziji sve do prve polovice g. 1945.

Svršio je II svj. rat s različitim posljedicama za pojedince. I mi smo se rastali, a bili smo u dugom razdoblju od 1928 do 1945. nerastavljivi drugovi: gotovo smo svaki dan bili zajedno na šetnji po sinjskom polju ili po zelenim okolnim brežuljcima ili u pohodima neke braće po cetinskim župama. Češće smo u subotnja popodneva pješačili u Turjake da posjetimo simpatičnog starca »barbu« o. Jakova Latinca koji je sagradio novu crkvu sv. Ante, on svećenik pjesnik uzornog franjevačkog života i plemenite serafinske duše.

Bio je o. Stanko profesor prirodnih znanosti na našoj Gimnaziji. Osposobljen na fribruškoj universi u Švicarskoj, fine inteligencije i čvrstog pamćenja, kao nastavnik je vrlo dobro obavljao svoju profesorsku dužnost. Savjesno se pripravljaio za sva predavanja. Čisto i bistro tumačio svojim studentima prirodoslovno-biološke probleme. Točno je ispunjavao i propisane satove i nastavne materijale. Studente je volio i oni su njega cijenili i voljeli. Bio sam mu 12 godina direktor, ali s njim nije bilo nikada nikakva problema, jer je svoje predmete uvijek bez prigovora primao i sve satove točno vršio. Bio je odličan nastavnik.

Osim službenog nastavničkog rada, o. Stanko je imao i svoje povremene hobije. On je stručno uredio sjajni herbarij. Zatim je dugo vremena gojio kanarinke. Znao je precizno popravljati satove i radio-aparate. On nije gubio vrijeme u besposlici: uvijek je s interesom pratio sve tehničke i kulturne tekovine prirodoslovnog smjera pa je bio i pomoć i primjer svojim kolegama i studentima.

O. Stanko nije nikada nimalo bio u službenoj pastoralnoj službi, ali kao Kristov svećenik dostojno se vladao i ostao mu je do groba vjeran. On po prirodi nije rječiti govornik pa nije bio veći propovjednik. Nije znao »glasno« izvikivati svoj intimni nutarnji život, ali njegovo vanjsko vladanje uvijek je bilo dolično, nenametljivo, časno i pohvalno, stoga nije imao neprijatelja. Svojom dobrotom svjetlio je. Svima je bio dobar, pa su svi za njega bili dobri.

Kao svećenik ispovjednik nije bio za male već za »teže« kategorije. Kad sam za župskih blagdana s njim išao po cetinskim župama oba smo pomagali ispovjedati.

Osim toga kad je u ovih 10-15 posljednjih godina oslabio na nogama i vrlo malo izlazio vani, k njemu su u sobu dolazili naši klerici i pitomci na ispovijed, a to mi je sam povjerio u našem posljednjem razgovoru. A to mu je velika odlika i zasluga!

Kad sam ja pred godinu dana upao u nehotimičnu »zamku« i pred pola godine obolio od išijasa on mi je po jednom našem uglednom kolegi poručio: »Reci mu da uzme krunicu u ruke!« Ja, zahvalan mu na toj poruci, jer ona indirektno svjedoči da i on niže krunice, odgovorio sam mu riječima rimskog klasika: »Optime labimur«! Eto on je srušen u svoj grob — s krunicom na prekriženim rukama, svjedočanstvom njegove marijanske vjernosti, i jednim dokazom franjevačkim teološkim nazorom na svijet u duhu kristocentrizma i Imaculate. Svjedočim da je ovako mislio i osjećao teološki naš blagopokojni o. Stanko.

Dragi pokojnik uvijek je bio općenito poštovan, cijenjen i voljen. Braća su se natjecala: Oci Vjenceslav i Jozo, te Bernard M. i Pavao M. koji će mu biti uslužniji. Za vrijeme njegove teške bolesti herojski su mu bili karitativni, dan i noć, Oci: Marijo, Celestin i brat Pile. O. Vjenceslav ga je spremio za put u vječnost pred milostivog Suca. Posmrtno svečanosti bile su u svibanjskom dekoru: okružen sa 65 svećenika, u brojnoj koncelebraciji, velikim mnoštvom vjernika, govorima: O. Vučemila, MPO. provincijala, i o. Gvardijana, Vjenceslava i Stjepana sjajno je počašćen u prisutnosti njegove ucviljene rodbine, dragi Pokojnik čije ispačeno tijelo počiva na groblju sv. Frane — u skromnom franjevačkom mauzoleju.

Dragi nezaboravni o. Stanko imao je izuzetnu sreću: Čitav svoj život proveo je u samostanu Gospe kao svećenik u svetištu Kraljice i Majke Sinja. Velika je to sreća. Stoga svu svoju nadu polažem u ovu činjenicu: Budući da je o. Stanko čitav život bio u ovom zemaljskom Dvoru Marijinu, sigurno ga je Marija, jer je Majka zahvalna, dočekala da ga — očišćena kroz oganj čistilišni — uvede u nebeski Dvor Trojednoga Boga u Kristovo svjetlo. Uživao vječni mir s Marijom u Kristu!